

žure hodnicima gore-dole ili gestikuliraju tokom Dva minuta mržnje. Znao je da u boksu odmah do njegovog ženica pepeljaste kose argatuje iz dana u dan tražeći u štampi i izbacujući iz nje imena ljudi koji su bili ispareni i za koje se stoga smatralo da nisu uopšte ni postojali. U tome je bilo neke logike, jer je i sam njen muž bio isparen pre dve ili tri godine. A nekoliko boksova dalje, jedno blago, povučeno, sanjalačko stvorenje po imenu Emplfort, čovek veoma dlakavih ušiju i začuđujućeg talenta za žongliranje rimama i metrima proizvodilo je izopačene verzije - definitivne tekstove, kako se zvanično govorilo - pesama koje su bile postale ideološki opasne no koje je ko zna zašto trebalo zadržati u antologijama. A ova sala sa svojih pedesetak službenika bila je samo jedna od podsekcija, ćelija tako reći, u preogromnosti Odeljenja dokumentacije. Ispred, iza, iznad i ispod nje bilo je drugih rojeva službenika koji su radili na nezamislivom mnoštvu raznih poslova. Tu su bile ogromne štamparije sa pomoćnicima urednika, stručnjacima za tipografiju i bogato opremljenim laboratorijama za falsifikovanje fotografija. Tu je bila televizijska sekcija sa tehničarima, producentima i ekipama glumaca posebno odabranim po talentu za imitiranje glasova. Tu su bile armije evidentičara čija je dužnost bila da sastavljaju spiskove knjiga i časopisa koje je trebalo povući. Tu su bili ogromni trezori gde su se čuvali popravljani dokumenti i skrivene peći gde su se spaljivali originalni primerci. A negde, neznano gde, potpuno bezimeni, tu su bili u rukovodeći mozgovi koji su koordinirali sve te poslove i stvarali politiku po kojoj je bilo potrebno da se ovaj deo prošlosti sačuva, ovaj falsifikuje, a onaj uništi.

Pa i samo Odeljenje dokumentacije je bilo samo jedan od ogranaka Ministarstva istine, čiji je glavni posao bio ne da rekonstruiše prošlost, nego da građane Okeanije snabdeva novinama, filmovima, udžbenicima, telekranskim programima, dramama, romanima - svim mogućim vrstama informacija, prosvete i zabave, od skulptura do parola, od lirskih pesama do bioloških traktata, i od dečjih čitanki do rečnika Novogovora. Ministarstvo se staralo ne samo za mnogostruke potrebe Partije, nego je ponavljalo celu operaciju na nižem nivou, za potrebe proletarijata. Postojao je čitav niz posebnih odeljaka koji se bavio stvaranjem književnosti, muzike, drame i svih vrsta zabave za proletere. Tu su se proizvodili bulevarski listovi koji su pisali gotovo isključivo o sportu, zločinima i astrologiji, senzacionalni petparački romani, filmovi prepuni seksualnih izživljavanja, i sentimentalni šlageri koje je od početka do kraja komponovao jedan posebni aparat sličan kaleidoskopu, nazvan versifikator. Postojala je čak i cela podsekcija -u Novogovoru nazvana Pornosekcija -koja je proizvodila najnižu vrstu pornografije i slala je u zapečaćenim paketima; njene proizvode članovi Partije, sem onih koji su na njima radili, nisu smeli da vide.

Dok je Winston radio, uz pneumatične cevi behu ispale još tri poruke; u pitanju su, međutim, bili jednostavni poslovi, tako da je s njima bio gotov pre no što je došlo vreme za Dva minuta mržnje. Kad se Mržnja završila, on se vrati za svoj boks, dohvati sa police rečnik Novogovora, odgurnu diktograf u stranu, obrisao naočare i spremi se za najvažniji posao koji je imao tog jutra.

Najveće zadovoljstvo u životu Vinstona je nalazio u svom poslu. Najvećim delom je to bila zamorna rutina, no bilo je i zadataka tako teških i komplikovanih da se čovek u njima mogao izgubiti kao u dubinama kakvog matematičkog problema - delikatni falsifikati gde su jedini putokazi bili poznavanje principa englsoca i sposobnost da se oceni šta Partija želi da se kaže. U to je Winston bio dobar. Dešavalo se čak i da mu povere ispravljanje Tajmsovih uvodnika, koji su od početka do kraja bili pisani Novogovorom. On odmota poruku koju je ranije tog jutra bio odložio u stranu. Glasila je:

tajms 3. 12. 83 dnevzap vb dvaputvišenedobra odn nelica rirajtuj celosno prearhiviraj postodobreno